

הינו מתייעצים וקובעים ביחס מה לזרע בשדה זה ומה
באخر.

גם אם הארכטי, כאמור, עלי עוד לספר על תליש החומצה,
שזהו פרק מיוחד במינו ואין לפסוח עליו.
לא זו בלבד שגבולי החומצה הקשים והחמצאים סוד-
קים בכפות הידים עד זוב דם וצורבים בחמצותם — ידינו
אנו, כבר היו מחוסנות נגד צרבנים אלו — יש לתלוש בעוד-
הטל בשדה והצמחים לחיים, שאם לא כן נושרים רבים מה-
תרmilים וגרעיניהם ונשארים בשדה. הינו תולשים בשעות
הבוקר המוקדמות ולעתים, אם מיקום השדה מאפשר זאת,
גם בשעות הערב ולນים בשדה.

תליש החומצה האחרון שלי במטולה (בשנה שלאחריה
כבר הייתה באילת-השחר), היה בזירה. שדה בקרבת הכפר
אייל. עם רדת הערב יצאו יהודים, עמנואל ואני. שכנו
הآخر, נילווה גם הוא אלינו לתלוש בשדהו. ירדנו בריצה,
בציהוקים וקולנות אל הוadi. עוד אנו מצלגים מאבן לאבן
וחוצים את מיימי הנחל בדרכנו אל השדה שמעברו — נתקף
שכנו (שמנמן וכרסתני במקצת) פחד, והחל מבקש שלא
נקים רעש באומרו: תומער אגנב פופט דארטען (שמע גנב
ישן שם) מובן שהוא השיג את ההיפך ממנו שבקיש, כי
מיهو שי יכול להתפרק ולא להתקע מצחוק לשמע משפט
مبرיך צזה? אותו ברנש כבר לא יצא עמו לתלוש חומצה
בלילה.

הגענו לשדה, תלשנו כמה שעות טובות עד שקיעת הירח
ב-11 בערך, תקענו שני מוטות באדמה, מתחנו עליהם שק
אחד שנמצא לנו בשדה — והכרזנו שזהו אוהל לילית לילה.
חלק מהשעות המועטות שנותרו לנו לשינה "ביזבונו" בצחיח-